

Suze van Kuijk-Damhuis

geboren 27 juni 1951

overleden 31 december 2018

Suze was de eerste dochter van Henrikus en Anna Damhuis. Zij waren gelukkig met de komst van Suze, temeer omdat Bennie na de geboorte was overleden. Vrij snel volgde de geboorte van Alies, Bernadet en Tonny. Als oudste zus had ze veel verantwoordelijkheidsgevoel. Toen Suze 6 jaar oud was kreeg moeder TBC en werd ze voor anderhalf jaar opgenomen in het sanatorium. Dit had veel impact op de vier kleine kinderen. Truus, Henk en Theo van ome Tiese sprongen bij om het gezin te ondersteunen. In 1961 werd jongste zus Anja geboren. Haar geboorte heeft veel indruk op Suze gemaakt. Omdat moeder Damhuis een slechte gezondheid had zorgde Suze met veel toewijding voor Anja. Suze kon goed leren en had een fenomenaal geheugen. Op aandringen van de heer Varwijk ging Suze naar de Mulo en werd apothekersassistente. Ze was gelukkig met Sjef, haar eerste liefde. Een lieve en zorgzame jongen die studeerde voor dierenarts. Sjef hielp veel op de boerderij en zocht vaak steun bij ons omdat hij het thuis erg moeilijk had. De toekomst samen zag er rooskleurig uit. Hoe vreselijk veranderde dit toen Sjef zijn thuissituatie niet meer aan kon en in december 1970 een einde aan zijn leven maakte. Deze periode was erg zwaar voor Suze.

Na jaren van verdriet leerde Suze Henk kennen. Het leven lachte haar weer tegemoet. Een vriendelijke jongeman met een mooie 'lelijke eend'. Op een koude winterse dag in januari '76 stapten zij in het huwelijk. Fijne jaren braken aan maar er was ook stil verdriet want Henk vond het moeilijk om te gaan met haar verleden met Sjef. De eerste signalen van haar kwetsbaarheid dienden zich aan. Het noodlot sloeg weer toe. Henk kreeg een hersentumor en overleed in 1978, slechts 27 jaar oud.

Deze trauma's brachten een grote ommekeer met zich mee. Het sloeg diepe wonden. Suze werd steeds kwetsbaarder. Ze raakte overspannen, werd opgenomen en kreeg last van psychoses. Een moeilijke periode.

Jaren van opnames volgden. Er waren ups en downs. Soms weer thuis en dan weer met zware psychoses op gesloten afdelingen. Hoe verdrietig was dit voor Suze. Ze had zich haar toekomst zo anders voorgesteld. Psychiatrische ziektebeelden vragen veel uithoudingsvermogen, geduld, veerkracht en flexibiliteit. Gevoelens van onbegrip, onmacht en onwetendheid wisselden elkaar af. Het heeft sporen bij ons allen achter gelaten.

Moeder was voor Suze een constante en belangrijke factor. Tot op hoge leeftijd heeft zij voor Suze gezorgd. Toen moeder overleden was hebben Alies en Hans deze zorgtaken met veel toewijding overgenomen.

De laatste 11 jaren heeft Suze een fijn thuis gehad in Huize Scherpenzeel in Goor waarvan 5 jaar in woonvorm 'de Wheehof'. We zijn enorm dankbaar voor de goede en liefdevolle zorg die geboden is. Het was een warm nest, de betrokkenheid van de medewerkers was groot. Dit gold ook voor Astrid die jaren lang een trouwe vriendin was en in goede én slechte tijden voor Suze klaar stond.

Suze heeft geen makkelijk leven gehad. Ze heeft meer op haar bordje gekregen dan een mens kan dragen. Het voelt verdrietig dat zware trauma's in combinatie met kwetsbaarheid een leven een andere wending kunnen geven. Ondanks dit alles heeft Suze zich er dapper doorheen geslagen. Ze was altijd geïnteresseerd en attent voor iedereen. De laatste dagen van het jaar hebben we intensief voor haar gezorgd. Op oudejaarsavond, terwijl de laatste uren en minuten wegtikten, nam Suze afscheid van dit leven. Ze begon aan haar reis naar het licht.

Rust zacht lieve Suze!

Alies, Bernadet, Tonny en Anja